

Sygn. akt IV CSK 493/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku T. G.
przy uczestnictwie S. G.
o podział majątku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania S. G. podstawę skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 września 2013 r., wydanego w sprawie o podział majątku, sformułował w następujący sposób:

„III. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucam:

1. Obrazę przepisu art. 212 § 2 k.c. poprzez przyznanie własności nieruchomości uczestnikowi z obowiązkiem spłaty wnioskodawczynie i z ustaleniem warunków spłaty, bez badania, czy uczestnik w ogóle jest w stanie spłacić wnioskodawczynię;
2. Obrazę przepisu art. 212 § 2 k.c. poprzez przyznanie własności rzeczy ruchomych uczestnikowi z obowiązkiem spłaty wnioskodawczynie, podczas gdy do takiego rozstrzygnięcia konieczna jest zgoda uczestnika, której ten nigdy nie wyraził.”

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania „na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ze względu na zasadność przedstawionych zarzutów, tj.:

- odnośnie zarzutu w pkt III.1 - Sąd odwoławczy całkowicie pominął kwestię wymagającą badania i to przez Sąd I instancji; było to sprzeczne z przyjętą w orzecnictwie linią. Postanowienie o podziale jest faktycznie niewykonalne.
- odnośnie zarzutu w pkt III.2 - Sąd odwoławczy orzekł całkowicie sprzecznie z treścią art. 212 k.c., co widoczne jest na tle orzecnictwa Sądu Najwyższego”.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawczynie T. G. wniosła o „nieprzyjęcie” skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanego w skardze przepisu prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia oraz podstawy skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl. i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sprowadza się do powtórzenia w zmodyfikowanej formie zarzutów skargi z całkowitym pominięciem aspektu „oczywistej”, kwalifikowanej ich zasadności. Chociaż skarżący powołał się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mówił wyłącznie o „zasadności” przedstawionych zarzutów. Uczestnik zdaje się nie dostrzegać różnicy pomiędzy zasadnością skargi, dla której wykazania konieczne jest sformułowanie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie a jej zasadnością kwalifikowaną (oczywistą), stanowiącej jedną z przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, której wykazanie wymaga przedstawienia stosownej argumentacji prawnej, odrębnej od argumentacji wymaganej dla uzasadnienia podstaw skargi. O niezależności obu tych uzasadnień oraz ich odmiennej funkcji Sąd Najwyższy wielokrotnie się już wypowiadał (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Wadliwy sposób uzasadnienia wniosku oznaczał, że uczestnik nieskutecznie powołał się na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z powodu braku przyczyny, która uzasadniałaby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi orzeczono stosownie do art. 520 § 2 w zw. art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.